

Psalm 74

Septuaginta (LXX)

1 εἰς τὸ τέλος μὴ διαφθείρης ψαλμὸς τῷ ασαφ ᾧδῆς

2 ἔξομολογησόμεθά σοι ὁ θεός ἔξομολογησόμεθα καὶ ἐπικαλεσόμεθα τὸ ὄνομά σου

3 διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου ὅταν λάβω καιρὸν ἐγὼ εὐθύτητας κρινῶ

4 ἐτάκη ἡ γῆ καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ ἐγὼ ἐστερέωσα τοὺς στύλους αὐτῆς διάψαλμα

5 εἶπα τοῖς παρανομοῦσιν μὴ παρανομεῖτε καὶ τοῖς ἁμαρτάνουσιν μὴ ὑψοῦτε κέρας

6 μὴ ἐπαίρετε εἰς ὕψος τὸ κέρας ὑμῶν μὴ λαλεῖτε κατὰ τοῦ θεοῦ ἀδικίαν

7 ὅτι οὔτε ἀπὸ ἐξόδων οὔτε ἀπὸ δυσμῶν οὔτε ἀπὸ ἐρήμων ὀρέων

8 ὅτι ὁ θεὸς κριτὴς ἐστὶν τοῦτον ταπεινοῖ καὶ τοῦτον ὑψοῖ

9 ὅτι ποτήριον ἐν χειρὶ κυρίου οἴνου ἀκράτου πλήρες κεράσματος καὶ ἔκλινεν ἐκ τούτου εἰς τοῦτο πλὴν ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη πίνονται πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς

10 ἐγὼ δὲ ἀγαλλιάσομαι εἰς τὸν αἰῶνα ψαλῶ τῷ θεῷ ἰακωβ

11 καὶ πάντα τὰ κέρατα τῶν ἁμαρτωλῶν συγκλάσω καὶ ὑψωθήσεται τὰ κέρατα τοῦ δικαίου